

**UHRI JA
PYÖVELI
BO SVERNSTRÖM**

WSOY

Bo Svernrström

UHRI
JA
PYÖVELI

SUOMENTANUT PEKKA MARJAMÄKI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos

Offrens offer

© Bo Sverström, 2018

First published by Albert Bonniers Förlag, Stockholm, Sweden

Published in the Finnish language by arrangement with

Bonnier Rights, Stockholm, Sweden

Suomenkielinen laitos © Pekka Marjamäki ja WSOY 2020

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-43698-1

PAINETTU EU:SSA

OSA 1

Sunnuntai 4. toukokuuta

On pimeää. Puiston läpi puhaltaa keväisen viileä tuulahdus. Seison kumpareella puun vieressä. Pysyttelen aivan hievahtamatta. Pian on keskiyö.

Tukholman keskustan suunnalta kuuluu kaupunkiliikenteen tavanomaista taustakohinaa. Autojen, bussien ja metrojunien tasaista hurinaa, johon en ole enää pitkiin aikoihin kiinnittänyt mitään huomiota mutta jonka panen nyt äkkiä merkille.

Puisto on melkein autio. Kukaan ei rohkene tulla tänne iltaisin. Ihmiset karttavat heikosti valaistuja polkuja, pimeässä lymyäviä vaaroja, kuviteltuja tai todellisia uhkatekijöitä. Sellaisia kuin minä.

Kumpare, jonka harjalla seison, sijaitsee puiston reunalla, aivan viereisen siirtolapuutarhan pysäköintialueen tuntumassa. Lähin katuvalo on rikki, joten kumpare on melkein kokonaan pimeän verhoama. Minulla on ylläni maastokuvioiset vaatteet, ja kasvojani peittää musta kommandopipo, joten minua on käytännössä mahdoton nähdä.

Tähän mennessä kumpareen ohi kulkevaa polkua on kävellyt vain yksi ihminen. Meidän välisemme etäisyys oli ainoastaan runsaat kaksi metriä. Mies ei nähnyt minua, mutta minä kuulin hänen hengityksensä äänet. Hän hengitti lyhyin, terävin henkäisyin, ikään kuin olisi ollut peloissaan.

Sitä on kulunut tunti. En kuitenkaan ole huolissani. Pysäköintialue sijaitsee alle kolmenkymmenen metrin päässä piilopaikastani. Miehen auto seisoo siellä edelleen. Kumpareen vieritse kulkeva polku on luontevin kulkuväylä puistosta pysäköintialueelle, ja tiedän, että mies kävelee ennen pitkää jälleen minun ohitseni.

Suljen hetkeksi silmäni, hengitän keuhkoihini ilmassa leijuvaa mullan tuoksua ja tunnen oloni vapautuneeksi. Helpottuneeksi.

Lopulta kuulen miehen saapuvan. Talven jäljiltä paljastunut kuiva sora ratisee hänen horjuvien askeltensa alla. Hänen kävelynsä on keinuvaa, olemus rempseä, aggressiivinen. Yöllisessä pimeydessäkin hänestä suorastaan uhkuu arvaamattomuus. Häikäilemättömyys. Väkivaltaisuus.

Mies kävelee varjojen verhoamalla polulla minun alapuoellani. Epätasainen askellus kielii humalatilasta. Hän on kaivanut auton-avaimen valmiiksi esiin ja pitelee sitä kädessään – varautuneena vai kenties peloissaan? – mutta hän kävelee edelleen huolettomin, liioitellun itsevarmoin askelin.

Kaksi metriä jäljellä. Yksi...

1

Maanantai 5. toukokuuta

– Mitäs helvettiä meillä tässä sitten on? tivasi siniseen suoja-asuun sonnustautunut mies, joka oli juuri astunut ladon ovesta sisään.

Rikoskomisario Carl Edson kääntyi tulijan puoleen.

– Onko taas kyse jostain uudesta raiskaustapauksesta? mies jatkoi ärtyneen kuuloisena.

Miehen nimi oli Lars-Erik Wallquist, ja hän oli ammatiltaan tekninen tutkija.

– Tilanomistaja löysi tyypin täältä, Carl sanoi ja vilkaisi seinällä epäluonnollisessa asennossa roikkuvaa alastonta miehen ruumista.

Aamuauringon pehmeä hehku lankesi sisälle ladon avoimesta ovesta, siivilöityi seinälautojen välisistä kapeista raoista ja valaisi rakennuksen tummanharmaita seiniä ja ruumista, jonka asento toi mieleen ristiinnaulitun Kristuksen. Ladon ilma tuntui seisovalta. Pölyhiukkaset näyttivät leijuvan paikallaan sisätiloja halkovien valokaistaleiden kohdalla. Carl saattoi aistia auringon haalean lämmön pukunsa tummaa kangasta vasten.

Hän vilkaisi muistivihkoaan.

– Georg Olsson, tilanomistaja siis, soitti hälytyskeskukseen puoli seitsemän tienoilla. Minä tulin tänne tunti sitten.

– Hyi helvetti! Lars-Erik puuskahti.

Tokaisu kuvasi sangen osuvasti heidän edessään avautuvaa näkymää. Carl nyökäytti vaitonaisena päätään.

– Eräs paikalla ollut nuorempi konstaapeli ehti antaa ylen ..., Carl sanoi ja osoitti ladon peränurkkaa.

Sisälle siivilöityvässä valossa erottui ladon lattialle levähtänyt oksennus, josta tulivat mieleen maahan pudonneen pizzan täytteet.

– Ihme idiootti! Miksi hänen piti tärvellä koko rikospaikka? Eikö hänellä ollut sen vertaa järkeä päässä, että olisi mennyt ulos yrjöämään?

Lars-Erik ei yleisesti ottaen pitänyt ihmisistä eikä etenkin rikospaikoilla tonttuilevista ihmisistä. Hänen pyöreiden kasvonsa iho helotti usein punaisena, aivan kuin hän olisi jatkuvasti tuohtuneessa mielentilassa. Carl oletti, että Wallquist saattaisi saada sydäninfarktin tai aivoverenvuodon minä hetkenä hyvänsä, semminkin kun hän oli rakenteeltaan todella tanakka ja hänellä oli muhkea maha, jonka rasvapoimut peittivät alleen vyötärön ympärille sidotun vyön.

– Hänen täytyy vain tottua näihin juttuihin, Carl sanoi.
– Lisäksi hän oli innokas ja halusi tehdä hyvää työtä. Kai muistat, millaisia me olimme silloin joskus, kun olimme täynnä kunnianhimoa ja yritimme tehdä vaikutuksen esimiehiimme?

Tekninen tutkija pudisti päätään.

– Vai vielä kunnianhimoa.

Hän asteli seinän vierelle ja silmäili alastonta ruumista, joka roikkui puoli metriä betonilattian yläpuolella ilman minkäänlaista näkyvää kannatinta.

– Mitä helvettiä tuokin on tehnyt ansaitakseen tämän? Lars-Erik kysyi ja nyökkäsi kohti ruumista.

– Vaikka mitä, Carl sanoi. – Kaveri on Marco Holst, alias Robert Jensen.

– Voi vittu! Onko tässä kyse jostain rikollisten keskinäisestä välienselvittelystä?

Carl kohautti olkapäitään.

– Vaikea sanoa. Hän toki oli alamaailman miehiä. Keitä hyvänsä tekijät ovatkin, he ovat panneet Marco-paran todella altaalle.

Lars-Erik kumartui lähemmäs ruumista ja tarkasteli Holstin verisiä jalkoja.

– Naulattu kiinni seinään?

Carl nyökkäsi.

– Siltä vaikuttaisi.

Lars-Erik suoristautui.

– Johan nyt on perkele. Ristiinnaulittu seinään kiinni ... Se on voitu tehdä naulaimella. Ja jalkojen alle on pantu tuollainen pieni levy ja kaikkea. Saatana sentään! Ymmärrän kyllä, miksi teidän porukka on hälytetty hätiin.

Carl nyökkäsi tarkoittamatta eleellään oikeastaan mitään. Hän oli väsynyt, vaikka päivä oli vasta alkanut. Hän olisi mieluiten mennyt takaisin kotiin ja unohtanut, että maailmassa saattoi tapahtua tällaisia asioita.

– Aivan, ristiinnaulittu ..., hän totesi lähinnä jotain sanoakseen. – Minä menen juttelemaan tilanomistajan kanssa, jollei sinulla ole mitään sitä vastaan.

Lars-Erik hymähti ja kääntyi katsomaan Carlia.

– Ei minua kiinnosta, mitä sinä teet!

– Hyvä. Voisitko soittaa minulle sitten, kun olet valmis? Carl sanoi normaalin asiallisella ja kohteliaalla äänensävyllään.

Oli maanantai 5. toukokuuta. Kello oli 8.31. Ilma oli yön jäljiltä edelleen aavistuksen utuinen, mutta kirkas kevätaurinko oli jo alkanut lämmittää pihamaata. Heikko tuulenviri kantoi mukanaan liikenteen huminaa kolmensadan metrin päässä sijaitsevalta E18-moottoritieltä: maatalan ohi ajoi joka aamu tuhansia ihmisiä, jotka olivat menossa töihin Tukholmaan. Jollei näitä työmatkalaisia otettu lukuun, lato kyhjötti aivan yksin ympäröivien toukoppeltojen keskellä. Rakennuksen edessä levittäytyvälle sorapihalle pääsi ainoastaan yhtä kapeaa ja kuoppaista hiekkatietä pitkin.

Tappajat olivat kuitenkin varta vasten hakeutuneet tuolle pikku peltotielle kuljettaakseen uhrinsa tänne ja – Carl haki oikeaa sanaa – kiduttaakseen miehen kuoliaaksi. Siihen oli vaadittu perusteellista suunnitelmallisuutta. Tällaista syrjäistä latoa ei voinut löytää sattumalta. Tekijät olivat siis käyneet täällä ainakin kerran aiemmin, joten oli mahdollista, että heidät oli

nähty silloin. He olivat selvästi järjestelmällisiä, mikä puolestaan oli perin huono enne.

Carl aavisteli, että tästä saattaisi kehkeytyä pitkälinen tutkinta. Hän sulki hetkeksi silmänsä ja käänsi kasvot kohti aurinkoa kuin nuukahtanut kasvi, joka keräsi itseensä valoenergiaa.

Hän täyttäisi pian viisikymmentäyksi vuotta. Hänen tumma tukkansa oli alkanut harveta ohimoilta, mutta hänellä ei ollut vielä ainuttakaan harmaata hiusta. Hänellä oli sitä paitsi ylvään kulmikkaat kasvot, jotka saivat hänet näyttämään todellista ikäänsä nuoremmalta. Erään kesäloman aikana hän oli antanut partansa kasvaa, mutta kun kävi ilmeiseksi, että se oli lähes harmaa, hän oli ajanut sen pois.

Carl oli työskennellyt melkein puolet elämästään poliisina ja nähnyt uransa aikana miltei kaiken mahdollisen. Hänen kuusitoistavuotias tyttärensä haukkui häntä usein tunteettomaksi fasistiksi. Ja kun hän yritti asiallisesti selittää, että tytär oli tosiasiallisesti käyttänyt väärää sanaa, tämä häipyi kiukuissaan paikalta. Carl olisi halunnut sanoa, että tytär oli varmaankin tarkoittanut »välinpitämätöntä». Sellaiseksi hän ainakin nykyään olonsa tunsu – välinpitämättömäksi. Aivan kuin hänestä olisivat hävinneet kaikki lämpö, voimakkaat onnen tunteet, epäoikeudenmukaisuuksien aiheuttama tuohtumus, suru kaikista sanoinkuvaamattomista kauheuksista, joita hän oli joutunut todistamaan – mitään näistä ei ollut enää jäljellä.

Tämä murhapaikka kuitenkin nostatti hänen karvansa pystyyn. Syynä ei ollut pelkästään surmatyön raakuus, vaan rikoksen tarkoin harkittu luonne. Ensimmäistä kertaa pitkään aikaan hän ei tuntenutkaan oloaan täysin välinpitämättömäksi.

Oliko se hyvä asia? Sitä oli mahdoton sanoa. Carl avasi silmänsä ja meni autolleen. Tilanomistajan talo sijaitsi melkein kilometrin päässä ladosta.

Ladon puoliavoimen oven takaa kuului, kuinka Lars-Erik sadatteli muita poliiseja ja ihmiskuntaa ylipäänsä.

– Senkin idiootit! lihava tekninen tutkija puuskahti juuri ennen kuin Carl nousi autoonsa ja kaasutti pois paikalta.

***

Lars-Erik Wallquist tarkasteli edessään olevaa ruumista. Hän kaivoi vanhasta kauhtuneesta laukustaan erikoiskameran ja salamalaitteen, jotka toimivat ainoastaan ultraviolettisäteilyn aallonpituuksilla. Lars-Erikin apulainen astui samalla hetkellä sisään ovesta. Apulaisella oli niin ikään yllään sininen suoja-asu, ja hän alkoi pystyttää valonheittimiä ja vetää johtoja ladon ulkopuolella hurisevaan aggregaattiin. Valonheittimet syttyivät yksi toisensa jälkeen, ja pian ladon sisätilat kylpivät häikäisevän kirkaassa loisteessa.

– Jalkojen alla oleva tuki on pantu paikoilleen aivan hiljattain, Lars-Erik sanoi apulaiselleen ja katsoi kahden kulma-raudan avulla seinään kiinnitettyä laudanpätkeä, jolla uhrin jalat lepäsivät. – Puussa ei näy pölyä eikä kulumisen merkkejä. Lauta on oletettavasti kiinnitetty seinään nimenomaan tätä tarkoitusta varten.

– Ruumiin alla ei ole juurikaan verta, apulainen totesi.

Lars-Erik mutisi jotakin epäselvää.

Lattiaa peittävässä pölyssä erottui huovasta tai vastaavasta kankaasta jääneitä raahausjälkiä. Joku oli kävellyt jälkien yli ja jättänyt pölyyn useita selvästi erottuvia kengänpainalluksia. Luultavasti se sama kirottu konstaapeli, joka oli oksentanut ladon nurkkaan, Lars-Erik ajatteli. Nyt heidän pitäisi tarkistaa jokaisen rikospaikalla käyneen poliisin kengät. Aivan turhaa lisätyötä.

Hän tutkaili raahausjälkiä tarkemmin. Apulainen oli oikeassa: verta ei juuri ollut. Sitä olisi pitänyt näkyä paljonkin, mikäli uhri oli murhattu täällä ladossa.

Silmiinpistävin yksityiskohta koko ruumiissa – jollei ottanut lukuun sitä, että se oli naulattu kiinni ladon seinään – oli, että uhrin sukuelimet puuttuivat tykkänään. Tekijät olivat lei-

kanneet pois koko paketin. Tilalla oli pelkkä tummanpunaisena ammottava haava, josta olisi pitänyt ruiskuta verta vaikka kuinka paljon.

Äkkiä alkoi kuulua epäinhimillistä vaikerrusta.

Lars-Erik ja hänen apulaisensa kohottivat katseensa.

Samassa vainajan pää nytkähti ja nousi ylös. Kasvojen edessä roikkuneet pitkät vaaleat hiukset valahtivat sivuun. Veren peittämien kasvojen keskelle ilmestyi kaksi vaaleaa rakoa, kun ruumiin silmät revähtivät auki. Vielä hetki sitten kuolleena roikkunut mies tuijotti heitä silmissään hirvittävää tuskaa ja pohjatonta pelkoa kuvastava katse. Sitten mies avasi suunsa ja alkoi huutaa. Ensin ääni oli pelkkää pihinää, sitten se voimistui yhä kovemmaksi ja terävämmäksi kiljunnaksi. Mies kirkui kurkku suorana, kunnes keuhkoista loppui ilma eikä suusta päässyt kuin käheää korahtelua. Sitten hän veti uudestaan henkeä ja alkoi jälleen huutaa aina vain kovempaa.

2

Ladon edessä seisoi kaksi ambulanssia hälytysvalot vilkkuen. Minkä takia niitä oli kaksi, Carl Edson ihmetteli. Oliko hätäkeskuspäivystäjä järkyttynyt Marco-paran brutaalista kohtalosta siinä määrin, että oli päättänyt hälyttää paikalle useamman kuin yhden ambulanssin?

Oli miten oli, toinen ambulansseista oli tullut turhaan, Carl ajatteli.

Hänen ei itse asiassa käynyt erityisemmin sääliksi Marcoa. Melko monet olivat oletettavasti sitä mieltä, että mies oli saanut täysin ansionsa mukaan. Muun muassa Carl itse.

Hän oli käynyt jututtamassa maanviljelijää, joka ei ollut osannut sanoa muuta kuin sen, minkä oli ehtinyt jo aiemmin kertoa maatilalla pistäytyneelle Pohjois-Tukholman poliisi-piirin nuoremmalle konstaapelille. Samalle innokkaalle harjoittelijalle, joka oli oksentanut ladon nurkkaan.

Maanviljelijä oli ajanut aamulla traktorilla ladolle hakeakseen sieltä kylvökoneen ja huomannut, että oven munalukko oli rikottu. Hän oli olettanut, että latoon oli murtauduttu, mutta olikin löytänyt sieltä seinään naulatun miehen ruumiin, joka oli näyttänyt hänestä »lähinnä linnunpelätiltä». Eikä hän ollut havainnut sitä ennen mitään erityistä. Ei autoja, ei liioin ihmisiä.

– Olen viettänyt viime päivät enimmäkseen peltotöissä, maanviljelijä oli todennut anteeksipyytävään sävyyn.

– Etkö siis ole nähnyt kenenkään ajavan hiekkatietä pitkin ladolle? Entä oletko huomannut muilla lähialueen teillä ajoneuvoja, joita et ole tunnistanut?

Maanviljelijä oli kaivanut etusormellaan ylähuulen alla olleen nuuskapalan pois, heittänyt sen jätesankoon ja pyyhkinyt sitten sormen huolellisesti valkoiseen nenäliinaan.

– Kuule, auttaisin mielelläni, mutta meillä on näihin aikoihin aina kiire. Ei tässä ehdi katsella muuta kuin peltoja. Tuskin edes huomaan, jos vaimo ajaa ohi...

Carl oli sanonut ymmärtävänsä asian ja lähtenyt pois. Nyt hän nojasi autonsa kylkeä vasten, silmäili ladon etupihalla valitsevaa sekasortoa ja yritti ymmärtää, miten saattoi olla mahdollista, että Marco oli edelleen elossa. Hän oli nähnyt seinälle naulitun hahmon ja ollut täysin varma, että siinä roikkui kuollut ihminen. Lääkintähenkilöstö oli kuitenkin parhaillaan ladossa tekemässä kaikkensa pelastaakseen Marcon hengen.

Samassa ladonovesta astui ulos kaksi ensihoitajaa, jotka lähtivät kävelemään kohti toista ambulanssia. Carl meni heidän luokseen.

– Miten hän voi? hän kysyi.

Toinen ensihoitajista kääntyi ympäri.

– Tämä on yksi pahimmista näkemistäni tapauksista, naisen sanoi.

Carlin mielestä naisen kasvot näyttivät omituisen ilmeettömiltä, aivan kuin tämä olisi sokissa.

– Selviääkö hän?

– Jos hänellä käy hyvä tuuri...

Niin sanottuaan nainen astui ambulanssiin ja sulki oven. Ajoneuvon köröittäessä hitaasti pois ladolta sen takaa tuli näkyviin musta Mercedes, jonka Carl tunnisti. Se kuului oikeuslääkärille.

Oikeuslääkärin nimi oli Cecilia Abrahamsson, ja hänet oli kutsuttu tänne tutkimaan ruumista ja laatimaan kuolintodistus. Nyt hän ei voisi tehdä muuta kuin katsoa vierestä, kuinka ensihoitajat yrittivät pitää Marco Holstin elävien kirjoissa. Vasta sen jälkeen Cecilia voisi tarkastella uhrin vammoja ja laatia niistä oman asiantuntija-arvionsa.

Tuo arvio kiinnosti Carlia erityisen paljon.

Hän tappoi aikaa astelemalla sorapihan päästä päähän ja laskemalla askeleita. Alue oli kaksikymmentäkaksi askelta pitkä ja kolmekymmentäyksi askelta leveä.

Carlilla oli aina ollut tapana mitata asioita, panna niitä järjestykseen ja luokitella ne omiin erillisiin ryhmiinsä. Hän katsoi ladon ovia, jotka olivat sepposen selällään. Rakennuksessa säilytettiin kookkaita maanviljelyskoneita, hän ajatteli. Oviaukko oli melkein neljä metriä korkea ja niin leveä, että siitä mahtui ajamaan leikkuupuimurilla. Rikospaikka oli tarkoin valittu – oli todennäköisesti silkkää sattumaa, että maanviljelijä oli löytänyt ruumiin näin pian.

Hän mietti, olivatko tekijät halunneet jättää Marco Holstin eloon ja aiheuttaa tälle tarkoituksella sellaisia vammoja, jotka eivät johtaneet kuolemaan. Ajatus tuntui erittäin epämiellyttävältä, ja hän hätisti sen mielestään.

Ladon sisältä kuului kolinaa. Carl kohotti katseensa. Oviaukosta työnnettiin ulos parit. Carl astahti sivuun ja näki paareihin kiinnitetyn tippatelineen huojuvan puolelta toiselle. Holstin kasvot olivat vääristyneet kammottavaan irveen, ja miehen vaaleat hiukset olivat veren tahrimita.

Carl alkoi ajatella, että Holstin eloonjäämisen oli täytynyt olla virhe. Tapahtuneelle oli nyt nimittäin todistaja.

Oikeuslääkäri astui ulos ladosta samalla hetkellä, kun parit nostettiin ambulanssin kyytiin.

Carl meni naisen luo.

– Hei, hän sanoi ja tunsi olonsa kiusaantuneeksi, niin kuin aina Cecilia Abrahamssonin kanssa keskustellessaan.

Cecilia oli pitkä, hyväkuntoinen ja todella – *aikuismainen*. Carl ei keksinyt mitään parempaakaan sanaa. Cecilian äänensävy oli koppavan itsetietoinen, ja hän esitti asiansa kokeneille lääkäreille tyyppillisellä ylimielisellä tavalla. Hänestä huokui arvovaltaa, joka sai Carlin tuntemaan olonsa vähäpätöiseksi.

Cecilia oli teettänyt kasvoihinsa useita kauneusleikkauksia, minkä vuoksi Carlin oli vaikea tulkita hänen ilmeitään – ja arvioida hänen ikäänsä. Hän saattoi olla yhtä hyvin lähemmäs kuudenkymmenen kuin vähän yli kolmikymppinen. Kun Cecilia puhui, hänen kasvojensa iho kiristyi epäluonnollisen jäykällä tavalla poskien kohdalta ja sinisten silmien ympäriltä. Huulet eivät aivan suostuneet taipumaan kaarelle hänen hymyillessään, vaan ne ikään kuin harasivat vastaan. Ehkä Cecilian piireissä oli itsestään selvää, ettei ihmisen pitänyt hyväksyä vanhenemisen mukanaan tuomia muutoksia, Carl mietti itsekseen.

Carl yritti olla katsomatta Ceciliaa, sillä hän pelkäsi, että tämä olettaisi hänen tuijottavan.

– Milloin voin jututtaa häntä? Carl kysyi ja katsoi Cecilian tyylikkään mustan puseron valkoisen kauluksen kärkiä.

Cecilia käveli siekailematta hänen ohitseen aivan kuin ei olisi edes huomannut häntä.

– Se ei ole mahdollista, Cecilia sanoi kääntymättä katsomaan Carlia ja jatkoi kohti autoaan. – Joku on leikannut häneltä kielen irti, aivan tyveä myöten. Hän ei pysty enää koskaan puhumaan. Eikä se suinkaan ole ainoa asia, jota hän ei kykene enää ikinä tekemään.

Carl lähti kävelemään Cecilian perässä.

– Odota, hän sanoi.

Cecilia ei reagoinut mitenkään, avasi vain kuljettajan puoleisen oven ja nousi autoon. Carl avasi matkustajan puoleisen oven ja asettui istumaan Cecilian viereen. Istuimen musta

nahka natisi hänen painonsa alla, ja hän mietti, miten paljon ihmisen piti tienata, että oli varaa nahkaistuinilla varustettuun Mercedekseen.

– Eikö hän siis pysty puhumaan?

– Ei. Hän ei myöskään pysty käyttämään käsiään. Kaikki sormet on leikattu irti rystysten kohdalta.

Aivan kuin tapahtuneelle ei olisikaan todistajaa, Carl ajatteli ja katsoi tuulilasin läpi kohti ladon tummana ammottavaa oviaukkoa.

– Oliko muuta? hän kysyi.

– Hänen leukaluunsa on luultavasti murtunut, kenties silloin kun hänen kieltään leikattiin pois, mutta päivystyspolin lääkäri voi selvittää sen röntgenkuvien perusteella. Sormien lisäksi myös sukupuolielimet on leikattu irti juurta myöten terävällä veitsellä. Kivespussi on niin ikään silvottu pois.

Cecilia nojasi päätään istuimen niskatukeen ja kohotti katseensa kohti matkustamon kattoa. Carl huomasi, että hän näytti väsyneeltä. Hänen silmänsä olivat puoliksi ummessa.

– Hänen olisi pitänyt kuolla verenvuotoon, Cecilia jatkoi.

– Mutta tekijä on luultavasti käyttänyt kuumennettua veistä, joka tyrehdytti silpomisesta aiheutuneet verenvuodot.

Carl kohotti kulmakarvojaan.

– Halusiko tekijä, että hän jäisi eloon?

Cecilia kohautti ärtyneenä olkaansa.

– En voi arvioida tekijän mahdollisia motiiveja. Totean vain faktat.

Carl nyökkäsi. Hän oli ottanut esiin muistivihkon, johon hänellä oli tapana merkitä huomioitaan. Cecilia vilkaisi tyytymättömänä hänen suuntaansa ennen kuin jatkoi.

– Lisäksi hänet oli naulattu kiinni seinään, mutta sen sinäkin varmaan näit. Ranteiden ja jalkaterien läpi oli hakattu paksuja nauvoja, jotka olivat työntyneet syväälle seinähirsiin. Kudosten ja luiden läpäisemiseen tarvitaan paljon voimaa. Siitä huolimatta reikien ympärillä olevat kudokset ovat säilyneet vahingoittumattomina.

– Mitä se mielestäsi tarkoittaa? Carl kysyi nostamatta katsettaan muistivihkosta.

– Lähetän sinulle tietenkin täydellisen raportin heti, kun olen tutkinut hänet perusteellisesti. Nämä ovat pelkästään alustavia havaintoja.

Carl katsahti ylös ja väläytti Cecilialle anteeksipyytävän hymyn.

– Teen silti mielelläni muistinpanoja. Se auttaa minua muistamaan yksityiskohdat paremmin, ja tällä tavalla voin myös ryhtyä nopeammin töihin.

– Tekijä on saattanut käyttää naulainta, Cecilia jatkoi. – Se olisi voinut synnyttää tuonkaltaisia suoraviivaisia vammoja.

– Lars-Erik oli hieman samoilla linjoilla ...

Cecilia ei kyennyt peittämään Carlin keskeytyksen aiheuttamaa ärtymystä.

– Hän on menettänyt paljon verta kauterisaatiosta huolimatta ...

– Kauter... ?

– Kuumennettu veitsi tyrehdytti vuotoja, Cecilia selitti.

– Tekniset tutkijat voivat varmasti antaa tarkempia tietoja siitä, mihin kaikki veri on mahdollisesti päätynyt.

Carl raapusti huomioita muistivihkoonsa. Cecilia odotti, kunnes hän oli lakannut kirjoittamasta. Oikeuslääkäri vilkuili rannekelloaan, aitoa Rolexia, ikään kuin viestittääkseen, että hänellä oli muitakin tapauksia hoidettavanaan.

– Silpomiset on toteutettu erittäin täsmällisesti. Olettaisinkin, että tekijällä on kokemusta teräseiden käytöstä ja perustietoa kirurgiasta. Ehkä hän on ammatiltaan sotilas, sairaanhoitaja, kenties teurastaja tai metsästäjä ...

Carl kääntyi Cecilian puoleen.

– Tai ehkä lääkäri?

Cecilia nyökkäsi mutta veti kasvoilleen paheksuvan ilmeen, aivan kuin olisi halveksinut vihjausta siitä, että joku hänen omaan ammattikuntaansa kuuluva henkilö olisi voinut tehdä jotakin tällaista.

»Juuri kun lukija kuvittelee olevansa varma missä mennään – Svernström vetäisee maton lukijansa alta. Veikkaanpa että käänteestä tulee rankka ja odottamaton jopa paatuneemmalle lukijalle.»

– AFTONBLADET

Tukholman pohjoispuolelta ladonseinään ristiin-
naulittuna löytyy alaston mies.

Käynnistyy tutkinta joka osoittautuu haastavim-
maksi rikoskomisario Carl Edsonin uralla. Uhri on
tunnettu rikollinen, jolla vihamiehiä riittää myös
alamaailmassa. Rikospaikan läheisyydestä löytyy
ainoastaan autonavaimet jotka toimittaja Alexandra
Bengtsson sattumalta löytää.

Ilmenee yhä uusia brutaaleja murhia, joissa tun-
netut rikolliset ovat uhreina. Edson hakee teoista
muita yhteisiä nimittäjiä, mutta huomaa pian ole-
vansa tekemisissä poikkeuksellisen ovelan murhaa-
jan kanssa. Sekä komisario Edson että reporteri
Bengtsson päätyvät lopulta tapahtumien hektisim-
pään polttopisteeseen.

Jakaako joku oman käden oikeutta – ja löytyykö
tekijä ennen kuin uhriluku kasvaa?

9 789510 436981

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-43698-1